

El plany de l'ocell

Per entre el brancam d'un ramut pi
un ocell refila amb melangia,
en canta amorós el seu destí;
ja ha vist el seu amor sofrir
dissortadament, cruenta agonia.

Ha vist uns éssers que sens pietat
de la perversitat fent-ne gala,
un parany l'hi han ben preparat;
ella confiada s'hi ha apropiat
i el parany ha esdevingut mortalla.

A n'ells sense cor ja no'ls commou
minvar vides als jolius cantaires;
un mesquí instint solament els mou;
ja de res fan cas, ni del condol
dels pobrets, també tenen companyes.

Quin mal us han fet els pobrissons
que'ls tracteu així, amb tanta duresa?
si endolceixen la vida amb cançons;
tant si són lliures com en presons
són sos cants de goig o de tristesa.

Fem reviure els sentiments mig morts
comencem sanejant la infantesa;
breguem perquè dels seus tendres cors,
brollin en avant res més que amors
pels ocells, joiells de puresa.

J. B.

Crit d'alerta

S'ha rebut en nostra Redacció un article d'un meu amic que l'encapçala amb el mateix títol amb què jo començo: CRIT D'ALERTA! Això vol dir: Atenció, volguts lectors! I els nostres volguts lectors són en majoria calongins i els altres interessats per les coses de Calonge. I al volguer pretendre fer fixar l'atenció en un escrit, s'ha de dir—millor dit—s'ha d'escriure alguna cosa i millor que sigui a base de concretar o senyalar un camí a quin fixar-hi aquesta atenció que es demana al lector.

En resum: que quan es vol escriure amb el motiu de CRIT D'ALERTA s'ha de prescindir de tot poetisme i

prosisme. Ço vol dir: «anar de dret al grà» i si no es coneix el «grà» val més deixar-ho córrer.

En articles d'aquesta mena s'ha de deixar estar tranquils el mar, els pins, la plana, les flors, la tramuntana i la bella encontrada, que tot això ja ho coneixen i saben apreciar nostres volguts lectors; s'ha de prescindir d'anomenar que marxen famílies de nostre poble i que l'indústria la tenim gastada.

Crit d'alerta! Perquè? Per impedir que marxi aquesta gent o per retocar els engranatges gastats de nostra indústria gastada? Crit d'alerta! Per quin fi? Per fer obrir ganeres als acapdalats fills de nostre poble, perquè vinguin a socórrer-nos? És possible creure encara en aquesta sensibilitat i tendresa de cor? Crit d'alerta! Per quin motiu? Per donar a entendre que Calonge davalla?

No! Fora aquest crit d'alerta! Tot-hom en fuig de la misèria i nosaltres la pregonaríem, si és que existís ací.

I com a solució i final d'aquest CRIT D'ALERTA, el meu amic diu: «obrir una fàbrica quan menys de 300 obrers seria un gran pas i no

seria el primer poble que troba un benefactor així.» Molt ben dit! Colossal! Res menys que una fàbrica amb 300 treballadors. Com aquell qui diu: «Noia, para taula que soparem» i lo més calent és a l'aiguera.

Demana una fàbrica amb 300 obrers! Com qui demana poca cosa. Jo crec que és més difícil això que un amic et deixi un duro, cosa que no és gaire fàcil d'obtenir-lo.

No està pas en el meu magí, ni e més petit intent de mofa a l'article del meu volgut amic, ben al contrari que ell m'ha mogut a pensar que de publicar-l'hi no hauria produït cap interès i a la fi he pensat que per no dir res, fent brometa, tot passa. I aquí va el meu enlloc del seu.

Prego que no s'ofengui l'amic i que el lector em disculpi, puix que per no dir res, jo també he mogut una llebre per no caçar-la.

Però vaja diem-ho tot: S'ha tirat un am sense «esqué». Qui en tingui que el porti i si hi ha diada, bona mar, força peix i l'«esqué» és bó, no es podrà pescar quelcom?

ARMAND JALEO

CINISME

Ell no tenia diners, ni pantalons, ni hostal segur, però en quant a vanitat i orgull no hi havia qui el guanyés.

Quan demanava diners a algú, aixecava el cap amb aire de protecció, després se'l mirava amb gest d'orgull tot dient amb accent terrible: Escolta, tu, dóna'm un duro.

No pagava mai als hostals i aquests es veien obligats a acomiadar-lo i es posava furiós.

Era un aristòcrata de la misèria que menjava mongetes a manca d'altra cosa i es posava l'americana arnada amb la mateixa parsimònia que si es posés levita.

Èrem molt amics.

—Què fas?—li vaig preguntar un dia.

—Res. M'he convençut de què el treball cansa i visc amb el que tinc.

Però com que no tenia res absolutament, allò no era viure. Més, amb tot i això sempre anava tot tibat i amb un aire de ministre.

Un dia va començar a relacionar-se amb un tipo jugador afortunat i des d'aquell dia la seva situació va millorar notablement. Gràcies a la generositat del seu amic, el nostre home va comprar-se trajo nou, sabates i tot el que li mancava per abillar-se, fins va adquirir un flama bastó.

Ja tothom sabia com anava la cosa. Cada nit, el nostre home, es presentava a la casa de joc esperant la sortida del seu amic.

—Bona nit, Jaume. Com t'ha anat?

—Psé...! Regular.

Es posaven a caminar carrer amunt i a l'arribada a casa En